

інтелектуальної власності в законодавстві України. Так, у законодавстві та практиці вживають різні терміни на позначення поняття торговельної марки. Найбільш поширені терміни товарний знак, торговельна марка, знак для товарів і послуг, торговий знак, «логотип», торгова марка, бренд.

Торговельна марка (згідно зі ст. 492 ЦК України) – будь-яке позначення або будь-яка комбінація позначень, придатних для вирізнення товарів (послуг), що виробляються (надаються) однією особою, від товарів (послуг), що виробляються (надаються) іншими особами.

У Законі України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» (ст. 1) уживають термін «знак для товарів і послуг». Це позначення, за яким товари й послуги одних осіб різняться від товарів і послуг інших осіб.

Отже, у Законодавстві України існують такі терміни, як торговельна марка (ЦК України, глава 44, ст. 492–500, ГК України, глава 16, ст. 157, 158), знак для товарів і послуг (ЗУ «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг»), що хоч і підтверджує тотожність цих назв, однак негативно впливає під час застосування норм законодавства та є неприпустимим (на думку правознавців).

Міжнародна правова охорона торговельних марок також не є досконалою. Серед поширених її проблем □ відсутність єдиних способів оцінення схожості до ступеня змішування, на відміну від звичайних асоціацій, у контексті порушення прав на торговельну марку; вироблення критеріїв належного використання торговельної марки з метою збереження прав на марку; обсяг охорони загальновідомих торговельних марок у разі використання на несхожих товарах.

Михайлова К.
НТУ «ХП»

БЕЗРОБІТТЯ ЯК ПРОБЛЕМА НА ШЛЯХУ ФОРМУВАННЯ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА І ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ В УКРАЇНІ

Однією із соціально-економічних проблем сучасного етапу розвитку вітчизняної економіки на шляху формування громадянського суспільства та правової держави в Україні є безробіття. Надмірне безробіття негативно відбивається на всій економіці країни, тому це питання є актуальним.

Метою дослідження є аналіз основних причин і наслідків безробіття, а також розроблення пропозицій щодо зниження кількості безробітних в Україні.

Безробітними, згідно з Законом України «Про зайнятість населення», визнано працездатних громадян працездатного віку, які через відсутність роботи не мають заробітку або інших передбачених законодавством доходів і зареєстровані в державній службі зайнятості як такі, що шукають роботу, готові і здатні братися за підходящу роботу. Безробітними також є інваліди, які не досягли пенсійного віку, не працюють і зареєстровані як такі, що шукають роботу.

Порівнюючи рівень безробіття серед населення віком 15–70 років, який 2009 р. становив 39,3 тис. осіб, 2010 р. – 27,1 тис. осіб, 2011 р. – 30,6 тис. осіб, можна зробити висновок про зменшення рівня безробіття з 3,1% до 2,1% 2010 р. та зростання до 2,4% 2011 р. відповідно до економічно активного населення працездатного віку. Рівень зареєстрованих безробітних за 2012 р. сягає в липні – 26 749 осіб, у серпні – 25 740 осіб, у вересні – 25 095 осіб, у жовтні – 24 001 осіб, у листопаді – 26 445 осіб. Отже, спостерігається тенденція до зниження рівня безробіття за рахунок того, що збільшується міграція безробітної частини населення за кордон у пошуках робочих місць тощо. Проте показник щодо рівня зареєстрованого безробіття не дає повного уявлення про загальну ситуацію з безробіттям у країні. Він не враховує часткову зайнятість, а також тих, хто втратив надію на отримання роботи. Це, зокрема, стосується сучасної України, де майже кожен другий працює не повний робочий день, перебуває у вимушеній відпустці, але офіційно не зареєстрований у службі зайнятості як безробітний. Лише чисельність працівників у режимі неповного робочого тижня (дня) перевищує 2 млн. чоловік. За даними Державної служби статистики, рівень безробіття в Україні, визначений за методикою МОП, знизився з 8,2% економічно активного населення у I півріччі 2011 р. до 7,8% економічно активного населення у I півріччі 2012 р. Нині рівень зайнятості трудових ресурсів України досягає 72% (це майже 23 млн. чол.). Нижче від цього середнього рівня зайнятість □ в АРК, Закарпатській, Івано-Франківській, Львівській, Одеській і Чернівецькій областях;

найвищий рівень зайнятості □ у Київській, Сумській, Полтавській, Кіровоградській та Чернігівській областях.

Головні причини високого рівня безробіття – спад економіки, скорочення сукупного попиту на робочу силу; структурні зрушення (внутрішньо- й міжгалузеві, ін.); рух робочої сили (професійний, соціальний). Оскільки головною причиною безробіття є незбалансованість попиту і пропозиції робочої сили, тому слід ужити активних заходів, спрямованих на: а) збільшення попиту на робочу силу з боку державного і приватного сектору економіки; б) підвищення конкурентоспроможності робочої сили та забезпечення відповідності робочої сили й робочих місць; в) удосконалення процесу працевлаштування.

Для подолання проблем на ринку праці України урядові потрібно: 1) переглянути нормативи надання статусу безробітного; 2) знизити податки для підприємств за умови збереження робочих місць; 3) відновити попит-пропозицію на ринку праці; 4) покращити роботу служби зайнятості; 5) скласти програму необхідної кількості спеціалістів у різних галузях; 6) залучати безробітних до громадських робіт; 7) швидше здійснювати перекваліфікацію чи підвищення рівня кваліфікації; 8) зменшити вартість навчання; 9) створити центри навчання молодих людей тим професіям, шанси на зайнятість у яких найбільш високі; 10) проводити спеціальні ярмарки праці для навчальних закладів для працевлаштування випускників; 11) збільшити кількість робочих місць; 12) зменшити тиск оподаткування тощо. Швидке реагування уряду, підтримання вітчизняного виробництва, запровадження позитивного закордонного досвіду допоможе й подолати проблеми на ринку праці, і вирішити проблеми виходу з фінансово-економічної кризи загалом. Для введення в дію цих заходів державі потрібні кошти, тому пропонуємо компенсувати ці витрати за рахунок введення диференційованих ставок податків (більшим доходам □ більша ставка податку), підвищити розміри штрафів за порушення чинного законодавства.

Отже, ці заходи допоможуть зменшити рівень безробіття, збільшити кількість працевлаштованого населення й покращити соціально-економічну ситуацію в країні.